

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **C. P. T.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2022 č. j. OAM-98/ZA-ZA11-HA13-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný porušil jeho právo na právní zastoupení a právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Právní zástupce žalobce požádal o prodloužení lhůty k vyjádření k pokladům a o stanovení nového termínu k tomuto úkonu, a to po datu

5. 5. 2022, což zdůvodnil tím, že odlétá na dlouhodobou cestu do zahraničí a nezná žádného kolegu z okolí Havířova, kterého by mohl požádat o zastoupení. Žalovaný této žádosti nevyhověl s tím, že se úkonu může účastnit Mgr. Pavlína Zámečníková a že z vyjádření ze dne 2. 3. 2022 nevyplývá, že by u žalobce došlo k radikální změně jím uváděných důvodů. Právní zástupce žalobce na to reagoval přípisem ze dne 29. 3. 2022, ve kterém opětovně požádal o prodloužení lhůty k vyjádření s žádostí o stanovení nového termínu, na tento přípis již žalovaný vůbec nereagoval a vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce namítal, že takovýto postup je nezákonný, neboť žalovaný neměl žádný důvod nevyhovět žádosti právního zástupce žalobce o stanovení nového termínu pro seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, kdy tento svůj postup v napadeném rozhodnutí ani nevysvětlil.

3. Rozhodnutí žalovaného dále považoval za nezákonné, protože jím uváděné nové skutečnosti se týkají situace související s pandemií nemoci Covid-19 v zemi jeho původu a jeho opětovného možného trestního stíhání, tedy skutečností, které nastaly až po ukončení řízení o předcházející žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dále měl za to, že žalovaný nijak neodůvodnil svůj závěr o tom, že žalobci nehrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Konstatoval, že žalovaný měl také posoudit, zda v jeho případě nedošlo ke splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. V závěru uvedl, že jedním z důvodů, pro které žádal o mezinárodní ochranu, byl fakt, že v České republice žije jeho manželka a děti, kteří zde mají povolený trvalý pobyt a snahou žalobce tak bylo zabránit rozdělení rodiny, a žalovaný měl zkoumat, zda jeho rozhodnutím nedojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný i žalobce výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 2. 2022, údaje k žádosti ze dne 22. 2. 2022, podklady z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, informace OAMP – Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 22. 4. 2021, informace Vietnam – Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 130498-5/2021-LPTP ze dne 4. 12. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-98/ZA-ZA11-HA13-2022 ze dne 24. 5. 2022.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 2. 2022 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které uvedl, že je bez náboženského i politického přesvědčení. Je ženatý, jeho manželka žije nyní v Praze a má v České republice povolen trvalý pobyt, s manželkou má dvě dcery. Ve Vietnamu žil v rodinném domě s matkou, od roku 2006 ve Vietnamu nebyl. Do České republiky přicestoval na základě víza za účelem podnikání. Od té doby žije trvale v České republice. V červenci roku 2013 byl zadržen a od té doby byl ve vězení, v červenci 2017 byl předčasně propuštěn, a poté získal vízum strpění na dva roky, které bylo následně prodlužováno. Poslední vízum bylo platné do 8. 1. 2022, poté mu bylo uděleno výjezdní vízum. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, protože v současné době je problémem onemocnění Covid-19 a druhým důvodem je jeho uvěznění za pěstování marihuany, kdy mu hrozí v případě návratu do Vietnamu další uvěznění. O uvěznění nehovořil v předchozí žádosti, neboť o této možnosti nevěděl a o Covidu-19 nehovořil, protože Covid-19 je zde stále a je pořád hrozbou.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Hlavní žalobní námitkou byla skutečnost, že žalovaný nepřijal omluvu právního zástupce žalobce z úkonu seznámení se a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 22. 3. 2022 zaslal žalovaný právnímu zástupci vyrozumění o možnosti se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, na které právní zástupce žalobce ještě téhož dne zareagoval žádostí o prodloužení lhůty, kdy tuto žádost odůvodnil tak, že odlétá na dlouhodobou cestu do zahraničí a nezná žádného advokáta v okolí Havířova, který by ho mohl v dané věci zastoupit. Správní orgán žádosti o prodloužení lhůty nevyhověl s odůvodněním, že již dříve právního zástupce v dané věci zastupovala Mgr. Pavlína Zámečníková a také správní orgán konstatoval, že již obdržel podání nazvané „Doplnění údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ a z dosavadního průběhu nevyplývá, že by u žalobce došlo k radikální změně situace, a proto žádosti nevyhověl. V reakci na nevyhovění žádosti podal právní zástupce žalobce dne 29. 3. 2022 další žádost o prodloužení lhůty k vyjádření s žádostí o stanovení nového termínu, ve které uvedl, že žádal o substituci tří kolegyně, které ji ale nemohou kvůli svým pracovním povinnostem zajistit a opětovně požádal o stanovení termínu po datu 5. 5. 2022.
14. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu neúčast při jednání by měla být řádně omluvena a důvod omluvy musí být prokázán. Právní zástupce reagoval omluvou téhož

dne, kdy mu bylo doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, tudíž ji lze považovat za bezodkladnou. Avšak důvody v ní uváděné nijak nedoložil. Žalovaný zareagoval přípisem, ve kterém právního zástupce informoval o tom, že jeho žádosti nevyhověl, neboť jím uváděné důvody považoval za účelové. Žalovaný žalobci výslovně sdělil, že seznámení s podklady se dne 1. 4. 2022 uskuteční. Na to žalobce zareagoval další žádostí ze dne 29. 3. 2022, ve které sice uvedl, že není schopen si zajistit na danou dobu substituci, ale opět tato svá tvrzení nikterak nedoložil. Z těchto skutkových okolností podle zdejšího soudu plyne důležitý závěr, a to, že právní zástupce se neomluvil z nařízeného jednání řádně, neboť nedoložil potvrzení o tom, že skutečně odjíždí v termínu, ve kterém proběhlo seznámení s podklady, na pracovní cestu a rovněž žádným způsobem neprokázal, že se pokusil zajistit si na daný úkon substituci.

15. V žalobě pak žalobce namítal, že správní orgán pochybil, nereagoval-li na jeho druhou žádost o změnu termínu a nesdělil-li mu své stanovisko. Rovněž touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní i Ústavní soud. V nálezu ze dne 5. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3736/11, jehož závěry lze aplikovat i na nyní projednávanou věc, Ústavní soud uvedl, že *[n]ení v zásadě povinností obecného soudu žádosti advokáta o odročení nařízeného jednání vždy vyhovět. Není dokonce ani jeho povinností - pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozsudku, advokát nedodržel zásadu procesní obezřetnosti, neboť musel počítat i s možností, že jeho žádosti nebude vyhověno a bez rozumného důvodu se o osud vyřízení své žádosti dále nezajímal. Ani sama stěžovatelka nevyvinula jakoukoli aktivitu k řešení nastalé situace např. účasti na nařízeném jednání, v jehož průběhu mohla hájit svá procesní práva a zájmy v projednávané věci.* Je tedy zřejmé, že pokud právní zástupce žalobce spoléhal na to, že jeho omluvě bude vyhověno, aniž by si přijetím omluvy mohl být jist, nepostupoval obezřetně. Je především v zájmu žalobce resp. jeho zástupce, jehož si účastník řízení před orgány veřejné moci zvolil, aby se o osud podané žádosti zajímal. Správní orgán nemá povinnost vyzývat na doplnění omluvy či sdělovat, jakým způsobem s omluvou naloží (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 - 26, nebo již citovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97). Proto tuto námitku shledal městský soud nedůvodnou.
16. Soud považuje za nepochybné, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu opakovaně dne 8. 2. 2022. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přípustná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Žalobce ve své opakované žádosti nově uvedl pouze to, že problémem je onemocnění Covid-19 a skutečnost, že by mohl být v případě návratu do Vietnamu uvězněn za pěstování marihuany v České republice. Dle soudu žalobcem uvedené nové skutečnosti neprokazují, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu.
17. Prezentována obava z opětovného uvěznění po návratu do vlasti je irelevantní, neboť ze zpráv obsažených ve správním spise nevyplývá, že by ve Vietnamu nebyla dodržována obecná právní zásada „ne bis in idem“. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení č.

j. 6 Azs 139/2016 - 28 ze dne 23. 11. 2016, tak: „Tato je v praxi uplatňována, i když není přímo zapracována ve vietnamském trestním zákoně. Může nicméně vyplývat z bilaterálních či mezinárodních dohod, na které trestní zákon obecně poukazuje. Dle dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Žalovaný dále konstatoval, že státní orgány nejevily o osobu stěžovatele zájem před jeho odjezdem z vlasti, a vzhledem k tomu, že nebyl aktivní v kritice vietnamského režimu, žalovaný nemá důvod se domnívat, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti. Toto tvrzení je podpořeno opakovaným beztrestným návratem do vlasti v letech 1999, 2005 a 2014. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobce neprokázal, že by byla důvodná jeho obava z dvojího trestání vietnamskými orgány za trestné činy, jichž se dopustil v České republice, neboť v daném případě neexistují žádné indicie, jež by nasvědčovaly, že by k tomu následku mohlo dojít. O tom svědčí i fakt, že v průběhu svého pobytu v České republice třikrát navštívil Vietnam, aniž by se setkal s jakoukoliv formou perzekuce. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď, nemá-li možnost takové jiné věrohodné důkazní prostředky získat. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Nicméně břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně však stíhá primárně žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63). V usnesení ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, Nejvyšší správní soud posuzoval případ stěžovatele z Vietnamské socialistické republiky, který byl v České republice odsouzen k jedenáctiletému trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. V tomto usnesení konstatoval, že „obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává. (...) Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu.“

18. V nyní posuzovaném případě žalobce taktéž netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o tom, že by mohl být ve Vietnamu opětovně potrestán za činy, u nichž již vykonal trest uložený v České republice, a výše citované závěry lze vztáhnout i na posuzovaný případ. Žalobce sice uvedl, že jeho přátelé byli zadrženi po návratu, avšak z informací, které správnímu orgánu poskytl, není absolutně zřejmé, zda se jednalo osoby s kriminální minulostí v České republice a tudíž zda je možné zde shledat podobnost s případem žalobce. Vzhledem k výše uvedeným závěrům Nejvyššího správního soudu nelze považovat tuto žalobcem uvedenou novou skutečnost za azylově relevantní.
19. Ani nové skutečnosti, týkající se pandemie nemoci Covid-19, nedokládají, že by přímo žalobci hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Nemoc Covid-19 se netýká více Vietnamu než České republiky, kde se žalobce touto nemocí také může nakazit. Ani pokud by riziko nákazy ve Vietnamu bylo ve srovnání s Českou republikou vyšší, nelze jej označit za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce z důvodu celosvětové pandemie není ohrožen uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidským

či ponižujícím zacházením nebo trestáním, ani vážným ohrožením života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a dle zdejšího soudu jeho vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

20. Dle soudu důvodem pro podání žádosti je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, kdy je z pobytové historie žalobce zřejmé, že od doby svého odsouzení má problém zajistit si pobytové oprávnění, aby mohl zůstat v České republice. Z veškerých skutkových zjištění plynoucích z dosavadní historie pobytu žalobce a z jeho tvrzení v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že jediným účelem podání žádosti je alespoň dočasná legalizace pobytu žalobce. Nejvyšší správní soud přitom dlouhodobě odmítá snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, č. 397/2004 Sb. NSS a další).
21. K otázce porušení práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy zdejší soud uvádí, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře se již k této otázce mnohokrát vyjádřil a poukázal na výjimečné okolnosti, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, a být tak důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). V projednávané věci žalobce není jedinou osobou pečující o jeho děti narozené v roce 2012 a 2019, neboť o ně pečuje společně s jejich matkou. Tato se o mladší z dětí musela taktéž starat sama v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, po dobu cca 4 let. Nezletilé děti mohou proto zůstat na území České republiky se svou matkou nebo vycestovat s žalobcem do Vietnamu do doby, než si obstará pobytové oprávnění. Žalobcova přítomnost zde není proto naprosto nezbytná ve smyslu rozsudku ze dne 24. 12. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že: *„Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nějak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.“* Městský soud dodává, že v projednávané věci se jedná o velmi obdobnou situaci, kdy se matka nezletilých dětí o ně bude starat po dobu nepřítomnosti žalobce na území České republiky. Bude záležet zejména na aktivitě žalobce, jak dlouhou dobu mu zabere řešení jeho pobytové situace. Judikatura Nejvyššího správního soudu připustila s odkazem na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, že zásah do rodinného života cizince může představovat důvod pro naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), avšak zároveň z nich plyne, že tomu tak může být jen za velmi výjimečných okolností. Takové okolnosti však v příběhu žalobce seznat nelze. Vazby na území České republiky nemusejí být nutně zcela přetřhány, neboť žalobci neudělení mezinárodní ochrany nebrání přicestovat zpět do České republiky.

22. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nové azylově relevantní skutečnosti neuvedl a tyto se ani neobjevily, již nebyl povinen posuzovat, zda splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jinými slovy, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 - 27). Jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany (humanitární azyl, doplňková ochrana), je tedy zcela irelevantní a mimoběžná.
23. Soud má za to, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce posoudil jako nepřijatelnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
24. Soud tedy uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména získal od žalobce údaje k jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů jako ve své první žádosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové či azylově relevantní ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřijatelná a řízení o ní bylo zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.
25. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, tak nemohou obstát.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. července 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně